

EGY VERS PANASZA A HATVANÉVES BÁNYAI JÁNOSHOZ

F E H É R K Á L M Á N

Napról napra öregszem és butulok.
A leírt szavakon kényszerzubbony
Lóg, lebeg rajtam vállfástul,
És a versben sem sikerül belőle kibújnom.
Most látom igazán, hogy hiábavaló
Az indulat és az erény,
Nem elég a tiszta erkölcs,
Sem a különös kaland.
A gondolat kételyektől betört
Orra vérzik a versben, és átver a sorokon,
Mint múló jelentése a szónak.
Hiába keresem a kiutat,
Hiszen fenyegetéssel és vérrel kezdődik
Minden tortúra: előbb a verbális,
Utána a reális.
Te ezt csak tudod, hiszen tanultad!
Elméddel szövöd át meg át
A leírtnek minden sínszavát,
És hagyod,
Ó, miért hagyod,
Hogy ringasson a sejtelem és a remény
Idelent a Golgotán.